

GORE SRCA

»Prilike, Gospodine, svoje ubo i usliši me, jer sam ubog i siromah«
(Ps 85,1)
Te Uta današnje sv. Misle

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 2. RUJNA 1951.

BROJ 26

Učiteljevi Apostoli upoznavaju svoju oholost

Poniznost je dakle prva i temeljna krepost, u kojoj je Isus uzgajao Apostole. Ali oni Ga nisu u prvi čas nikako razumjeli. Oni su u početku svoga zvanja bili daleko od toga osvjedočenja, da je to prvo i najvažnije. Pomisao na poniznost im je bila strana. U takvoj su okolini izrasli i uzgojeni.

Ovo se lijepo vidi iz onoga događaja, koji opisuje Sv. Pismo ovako: »I (Njegovi učenici) dođu u Kafarnaum. I kad bijahu u kući, zapita ih: O čem ste putem raspravljali? Oni su šutjeli, jer su putem jedan s drugim raspravljali, tko je najveći, i s jedavim dozva dvanaestoricu i reče im: koji hoće, da bude prvi, neka je od svih najzadnji i sluga svima!« (Mk 9, 32-34).

I druga je zgoda, koja osvjettjuje u Apostolima uobičajenu umišljenost židovskoga uzgoja. Jednom name prilikom stupiše Apostoli pred Isusa i rekoše Mu: »Tko je dakle najveći u kraljevstvu nebeskom? Tada dozva Isus dijete, postavi ga među njih i reče: Zaista vam kažem: Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko. Koji se dakle ponizi kao ovo dijete, onaj je najveći u kraljevstvu nebeskom« (Mt 18, 1-4).

Treba dakle da Apostoli budu kao djeca pred Bogom, Ocem. Pred Njim mora svaki odgovarati. Ali treba da budu i muževi pred ljudima. Ponosni i pravi muževi. A ne smiju biti poblonici sjaja ni mlitavi sluge pred velikanima ovoga svijeta. Isto tako ne smiju biti lukavice ni štrajlčivi pred zlom i nepravdom.

Zanimljiva je u tom pogledu i ona zgoda s majkom sinova Zebedejevih, koja govori ovo: »Tada pristupi k njemu mati sinova Zebedejevih sa svojim sinovima, klanjajući se i moleći Ga za nešto. On je upita? Što hoćete? Odgovori Mu: Kaži, da ova moja dva sina sjednu jedan s desne, a drugi s lijeve u kraljevstvu Tvomu. Ali Isus odgovori: Ne znate, što molite! Možete li piti kalez, koji ću ja piti? Rekoše Mu: Možemo. Reče im: Kalez ćete moj, istina, piti, ali da sjednete s desne meni ili s lijeve, nisam vam vlastan dati ja, nego to pripada onima, kojima je pripravio Otac moj.«

I čuvi deseterica rasrđiše se na dva brata. Isus dozva ih i k sebi reče: »Koji hoće da bude među vama veliki, neka bude vaš sluga. I koji hoće da bude među vama prvi, neka bude vaš sluga. Kao što Sin čovječji nije došao, da Njemu služe, nego da On služi i da život svoj dade u otkup za mnogee« (Mt 20, 26-28).

Ponizni dakle moraju biti svi apostoli Isusovi. A poniznan biti, znači

drugima služiti, činiti rado i reвно jedan drugome usluge. A apostoli moraju u uslugama nadvisiti sve druge. Apostol je sluga slugu Božjih. Sve službe, sva prava i sve vlasti u Crkvi su na dobro zajednice. Ako je apostol ponizno janje Božje, tada je on također dobar pastir duša. Služiti ne smije zato, jer se to njemu mili, sviđa ili mu to godi, nego to čini iz osjećaja dužnosti. U Crkvi su Kristovoj svi kraljevi, pa makar su sluge, i svi su sluge, pa makar nose krune.

U Kraljevstvu čemo nebeskom sjedeti kod stola i Bog će nas poslušivati: »Neka budu vaši bokovi opasani i svjetiljke zapaljene u vašim rukama; i vi kao ljudi, koji čekaju gospodara svoga, kad će se vratiti na svadbe, da mu odmah otvore, kad dođe i pokuca. Blago onim slugama, koje gospodar nađe budne kad dođe. Zaista vam kažem, da će se opasati i posaditi će ih za stol i pristupivši služiti će im« (Lk 12, 35-37). Služimo dakle i mi najprije bližnjemu, da i nama onda može Bog poslužiti.

Drukčić je bilo kod Farizeja i njihova uzgoja. Zato Spasitelj toliko upozoruje Apostole: »Gledajte i čuvajte se kvasca farizejskoga i saducejskoga!« (Mt 16, 6). Farizejska oholost je bila otrov i za samé Farizeje, jer poradi nje nisu mogli ni oni je-

dan drugomu vjerovati, nego su se nadbivali u svom naučavanju (Iv 5, 44). Ondje, gdje stanuje oholost, tamo nema milosti vjere.

Ali farizejska oholost škodila je i vjernicima, koji su bili njima povjereni. Ako naime jedan apostol hoće da u vanjskom životu kod drugih nešto postigne, onda on mora i svojim unutarnjim životom te pokazati na sebi. Oholo, umišljeno i svadjivo stvaranje razara bratsku ljubav i odbija da ga se nasljeđuje.

Tamo pak gdje sebeljublje umre, tamo raste ljubav prema bližnjemu. Naprotiv pak čežnja za vlastitom čašću, gospodstvom nad drugima, izdignućem nad druge, borba oko toga, da se druge vidi, uzroci su svih nemira i društvenih poremećaja, majka svuđe uznuba. Zato Spasitelj u svojoj sveučeničkoj molitvi moli za Apostole, da budu jedno: »Da uvijek vjeruje, da si me Ti, Oče, poslao« (Iv 17, 21).

Uvijek će ostati nezaboravna nauka Boga-čovjeka o poniznosti, koju je dao u predvečerje svoje smrti: »Stade od večere i shina gornju haljinu i uzveši ručnik opasa se. Potom uljive vode u umivaonicu i stade prati noge učenicima i otirati ručnikom, kojim je bio opasan« (Iv 13, 5).

On je to činio u potpunosti svijesti svoga božanskoga dostojanstva. A Apostolima su potekle suze niz obraze. Plakali su nad svojom ohološću! I prihvatili poniznost.

PRED OLTAROM

Ujehu, Bože, kad tražim
za bol nepoznat svijetu,
Pred oltar Tvoj sveti kleknem
Sklopljenih ruku.

Osjećam: Ti si uza me.
Jedini Prijatelj duše,
Bez kraja milost mi dijeliš
Beskrajno dobar.

Prijatelju neba i zemlje,
Kraljevstvo Tvoje daj svijetu,
Amen.

Darovi Tvojeoga srca
Tiši od tibe su misli
Na stazama vječnosti vedre
Suzu mi brišu.

Kao iz kaveza ptica
Duša polijeće Ti moja,
Svet sal, moj Bože! kliču
U prostor sveti

Madona

Ljepota Madone odavna me privlači.
Očarala me Njezina majčinska ljubav,
Njezina požrtovnost za mene...

Ljubav Njezina srca, kao bijeli anđeo,
od kojilječe moje do danas, bđlje
nada mnomo.

Ta ljubav plamsala je za me i onda,
kada Njezin Sin i Ona nisu bili idealni
moga srca...

Moć njezine majčinske ruke podigla
me iz ponora sumnja i grjelaha.

Svaj Njezine čistoće obasjao je guštari,
u koju sam zagazila, i ja sam Njezinom
pomoći našla pravu stazu.

O, puna je ljubavi, puna milosrđa za
menel

I danas kada sigurno koracam pod
sjenom Njezina plašta, danas, kada sam
dolazak Njezina Sina u svoju dušu pri-
kazala Njoj na čast, la sam Je molila:

Kraljice neba i zemlje, bud' od danas
Kraljica moje duše!

Bud' Gospodarica srca moga, osjećaja
mojih, života mogal

Bud' Majka moja i Zagovornica mo-
ja u sve dane moga života!

Ti mi otvori nebeska vrata i majčinski
ljudavljavi odvedi me jednom u četu
Tvoje vjere djece! — Amen.

Ljubav prema Bogu

Sve su pobožnosti i kreposti sredstva i priprave za savršenu ljubav prema Bogu. Savršena ljubav je glavna, dio, bit i srč kršćanskog savršenstva, kao što piše sv. Pavao: Prije svega imajte ljubav, koja je veza savršenstva. A sv. Augustin kaže: Ljubav je krepost, koja nas sjedinjuje s Bogom i po kojoj Ga naša duša najtješnije obuhvata. Nju nam Bog uljiva kod sv. Krštenja, te nam ona posposobljuje volju, da Boga ljubimo nada sve radi; Njegova velikog dostojanstva i beskrajnog savršenstva. Bog je dakle predmet, razlog i cilj te ljubavi. Ona ide za tim, da nas sjedini s Bogom i da nas učini sličnima Bogu.

Krepost ljubavi, posposobljuje nam u prvom redu volju, da Boga ljubimo nadavse, više nego sve druge stvari, koje samo možemo zamisliti. U Pjesmi nad pjesmama čitamo: Kad bi tko dao sve imanje kuće svoje za ljubav, mogao bi biti samo prezren. Ljubav drži sve stvorene stvari za ništa, kad se one isporide s dobrima, koje se nalaze u Bogu, i po tome ima ljubav svoju uzvišenost, čistoću i ljepotu. Kad bismo zemlju cijelili više nego nebo i prođ, zemaljski više nego zvijezde, manje bismo pogriješili, nego li kad bismo cijelili zemaljska dobra više nego Boga, tu beskrajnju i nestvorenu dobrotu.

Krepost ljubavi Božje ljubavi Boga radi Njega Samoga i Njegove neizmjerne savršenosti, i takova se ljubav zove savršena. Ona ljubav Boga, jer je dobar u sebi. Ako Ga ljubimo zato, što je dobar nama, tada se takova ljubav zove nezavršena. Promatramo li Boga, kakav je Sam u Sebi, tada nalazimo, da je beskrajno moćan, neizmjerljivo mudar, beskonačno dobar i neisporedivo lijep. U Njemu se nalazi veličanstvo, uzvišenost, neizmjernost i providnost, koja se ničim ne da isporediti; i koja nadilazi sve pojmove našega uma. Prorok Izaija veli: Čim čete isporediti Boga ili kakovom čete Ga slikom predstaviti? I Psalmist kaže: Tko je kao naš Gospodin i naš Bog? O Bože, tko može da Ti se izjednači?

No i prema nama je taj uzvišeni i savršeni Bog nepojmljivo dobar. On je ljubava spreman, da nam iskaže svoja dobroćinstva, oslobodi od vječnih zala, učini dionicima najvećih dobara, pa i samog svog vlastitog blženstva, i da nam dade sva moguća sredstva, po kojima bismo došli k Njemu i posjedovali Ga zauvijek. Ljubavi li dakle netko Boga zato, što je On dobar prema njemu, dakle iz obzira na svoju vlastitu korist, takva je ljubav, istina, još uvijek sveta, no zove se u isporidbi s onom prvom nezavršena. Savršena je ljubav, kad ljubimo Boga, ne radi koristi, koju možemo od Njega postići, nego radi unutarnje Njegove beskrajnje ljepote i savršenstva, kud Mu služimo ne radi nagrade ili kazne, nego zato, što je neizmjerljivo dobar u sobi i time dostojan, da se u svemu pokoravamo Njegovoj božanskoj volji.

Ljubav prema Bogu ima to svojstvo, da izaziva u Njemu ljubav prema nama. Spasitelj nas uvjerava, da će onaj, tko ljubti Boga, biti i od Njega ljubljen. Tko mene ljubti, ljubit će ga moj Otac, ljubiti ću ga i ja. O istom nas uvjerava i sv. Ivan riječima: Bog je ljubav, i tko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu.

Po ljubavi postajemo prijatelji Božji. O tom prijateljstvu kaže sv. Euzebije: Prednjem Bogu i kršćanskim životom uspostavlja se prijateljstvo između Boga i čovjeka. Predanje je ljubav, a s ljubavlju je uvijek spojen i kršćanski krepostni život. Isus zato govori svojim Apostolima, koji su s njime bili rezani ljubavlju: Ne zovem vas više slugama nego vas zovem prijateljima svojim. Što da kažemo o velikoj časti biti u prijateljstvu s najvećim Gospodinom. Stvoriteljem svega, a Bogom? Ta je čast vjestiu veća, nego nebo i zemlja.

KUTIC SREĆE

Spisateljica A. Schieber priča ovu priču: Ima povijest o jednom čovjeku, koji je veoma mnogo trpio od gladovanja, kad je bio budan. Ali je imao taj dar, da je mogao sanjati o jelu, kad god je htio. I kad bi ga napao glad usred dana bi se povukao bilo u koji osamljeni kutić. Tamo bi brzo zaspao kratkim i laganim snom i sanjao o obilnoj hrani, koju uživa: Dakako da njegov san nije isao tako daleko, da budan i sit. Ali si je utvarao, da je tomu bližu, pa je i to bilo nešto. Bilo je to inače misao čovjek, koji je o sebi i o toku svijeta vrlo mnogo razmišljao. I došao je do toga, da svaki čovjek ima bilo kakav kutić, u kome sanja o jelu i sitosti; i to jedan na ovaj način, a drugi na drugi način.

To je živina života, da se rijetko nalazimo jelom i pilom, bogatstvom, mudrošću i slavom. Zato, tko je mudar, kuša do toga doći na drugi način. Uistinu svaki čovjek treba da ima jedan tajni kutić, gdje će se dobro osjećati nakon dnevnih briga i posla. Gdje će utišati svoj glad. Gdje će si svojom maštom u svojoj duši dočaravati i veseliti se nad onim, što nema i što nikada ne će postići. I svaki će čovjek tako imati blago, koje ga usrećuje. A svega se briže i skrivači pred ljudima. S njim će se baviti u svojim slobodnim, tihim i skromnim satima. S njim će se nasladiti u zaklonjenom kutiću svoga kućanstva.

Svaki neka imaće bilo kakvo mu drago zanimanje nakon običnog svoga zvanjivoga posla. Neka u tom korisno i zabavno troši vrijeme. Jedan će raditi igranje svojoj djeci, drugi će svirati, treći će čitati korisnu knjigu ili slagati pjesme, četvrti raditi na cvjetnoj grečici svoga vrtja ili njegovati vijećice u loncima. Zene će plesti, šiti, vesti za rođenima ili božićne blagodne darove za svoju djecu, kojima će se ona umarati u svojoj igri. Dječaci će sanjariti o ispranijim povjenskim pustolovinama. Djevojke će oblačiti, uspašivati i zibati svoje lutke.

Tisućastruka je sreća, koja može da se žimi koracima i u svim obilima usluša u izmora ljudska srca, ako oke toga nastoji. Pa i ljudi najodličnijih dojava vraćaju se gladni sa kraljnih svečanosti i morali bi si, kao i svi drugi smrtnici, potražiti svoj mali kutić, u kome ih čeka sreća.

Čežnja duše ide daleko iznad onoga, što tijelo može ostvariti u svom životu. Tijelo ne može postići onu sreću, za kojom dub čežne. Zato smo neprestano nezadovoljni. Hoćemo li biti sretni barem u jednoj, umjerenoj mjeri, onda moramo dobrovoljno povući uže granice svojoj čežnji. Moramo se zadovoljiti s onim, što se može postići. Taj je mali dio sreće ljudima nadomestak za onu veliku sreću, kojoj se oni neprestano nadaju na zemlji i nikada je ne postizavaju.

Jednom je živjela u nekoj kosoj podkrovnoj izbi nekog stara gospodica. Za nju se nije ništa u velikom gradu zanimalo. Zaslužila je svoj kruh jednkom dućanom godinama od rana jutra do kasne večeri. I kroz pedeset godina svoga rada nikada se nije nasitila. Ali ona je sama svoj glad na drugi način sitavala. Imala je najine lijepe veliku lutku, koja je bila uvijek jednako mlada. Pedeset je godina ta lutka sjedjela u njezinoj izbići pod krovom u velikom košatnom oćmaku naslonjaču. Ona je bila zapravo jedini pravi stanovnik te izbe. I kad bi se uveče vratila kući druga stara gospodica, za koju se nije zanimalo niti u velikom gradu, sjela bi kraj svoje lutke. S njom bi razgovarala, čitala se, krojila i šila i tako u svako doba odjeću ili koricu od čipaka i bila je kraj toga sretna, sasvim sretna i blažena.

To izgleda malo smiješljivo. No ona je imala možda njezinu životnu kulturu, nego svi oni, koji neprestano trčkaraju po raznim zabavama, da im otko potraže vrijeme prestalo im od zvanjivog posla. Nije ona bila eudijeva. Ona je dobro poznavala život. Ona je u svojoj pedeset teških radnih godina imala duboko iskustvo, da za osjetljive sreće ne treba ništa više, nego mali kutić, u kojemu će biti sam sa svojim lijepim i plomenim mislima.

ZASLUŽNA DJELA

Svakiom dobrom djelom zaslužujemo od Boga nagradu, a svakim zlim djelom zaslužujemo od Boga kaznu. Što je dobro djelo veće; i nagrada je veća. Što je opak djelo gore, to je i kazna teže. Nagrade su jednako i kazne vremenite i vječne. Vremenite je nagrada dobro zdravlje, dug život, mir, sloga i ljubav u obitelji, gospodarsko blagostanje, duševna smirenost i zadovoljstvo, napredak u znanju. Vječna je nagrada blaženo gledanje Boga u nebu i sve druge radosti s nekom povezano. Vremenite su kazne: razne bolesti, smrt, nesreća u obitelji, nemir; i svađe s okolinom, teške gospodarske nepravike i sijaset drugih jada i nevolja, koje mogu čovjeka zaslužiti na zemlji. Vremenite su kazne i puke u čistilistu. A vječna je kazna pakao sa svim mukama, koje pakao sa sobom donosi.

Kad je govor o zaslužnim djelima i o nagradi za zaslužna djela, onda se redovito misli na najveću i najljepšu nagradu, a to je blaženo gledanje Boga na nebu, koje traje kroz svu vječnost. Razum je u nebu blažen, jer u Bogu nalazi uvijek novih spoznaja, koje ga usrećuju i napinjuju nezrečivim radostima. Volja je radost u dobrom i savršenosti. Božjim, koje su negdje gledne kao neizmjerivi ocean. Blaženim gledanjem Boga sve su čovjeku težnje savršeno ispunjene i smirene. Niti može čovjek više što poželjeti, a niti se bojati, da će nesreće radosti škada prestati. Koliko je tko dobro učinio, prema tome će dobiti i stupanj nebeske slave. Kao što svijetle na nebu ne sjaju sve jednaki sjajem, nego se razlikuju razlikuju, tako i u Blaženju u nebu razlikuju po veličini slave.

Povrh blaženoga gledanja, koje je prva, bitna i glavna nagrada na nebu, ima na nebu i drugih radosti. Velika je radost za Blažene u nebu drago prijateljsko društvo s Anđelima, najljepše i najplemenitije prijateljska povezano Blaženijih među sobom, a osobito s Majkom Blaženju, koja je Kraljica sa nebu. Nešto je radost u nebu za Sveće. Što može gledati Kristovu ljudsku narav. Sveći gledaju u nebu ono blaženo Kristovo tijelo, u kom je Isus Krist, naš Spasitelj, nekada 33 godine hodao po zemlji i bezbrojna čudesa činio. Blaženi će imati u nebu veliko veselje i od svega proslavljena tijela. Kolikom je bolestima i drugim nedostacima bilo podvrgnuto njihovo tijelo, dok

mu po zemlji hodali, a na nebu će biti lijepo i proslavljeno u savršenom obilježju. Na nebu će spasti od blaženih imanja i svoje posebno mjesto i divit će se mudrosti Božjoj, kako je divno mjesto dobio svaki prema svojoj naravi i svojim dobrim djelima.

Nebu i sve nesreće radosti daje Bog ljudima kao nagradu pod određenim uvjetima. Prvi je uvjet, da je čovjek živ. Samo, dok je čovjek živ, ima vremenite i mogućnosti, da se služiti nebu. Kad čovjek jednom umre, više ne može činiti ni dobro, kojim bi zaslužio nagradu u nebu, a ne može činiti ni zla, kojim bi zaslužio kaznu. U kakvom je stanju tko umro, prema tomu stanju mu se određuje i nagrada odnosno kazna. Po naročitoj Božjoj odredbi sa smrću sve svršava: zaslugi i krivnja. Drugi je uvjet, da čovjek svoje čine vrši slobodnom voljom. Niti se čovjeku računa u zaslugu dobro, koje je pod silom učinio, a niti mu se broji u kaznu zlo, koje je prisiljen učiniti. Pojam sila u čudoredno dobiti, kao što je sila u čudoredno dobiti, a čin je vrhunatavran, kad je učinjen pod uplivom djelujuće milosti. Mjzjad posebno je važan uvjet za zaslužna djela, da je čovjek — kad čini dobro djelo — u potpunoj milosti. Kad je čovjek bez teškoga grijeha na duši, tada je u posvećujućoj milosti. Tada je čovjek prijatelj Božji i djetle Božje, pa je onda i svako dobro djelo zaslužno pred Bogom i pridonosi k tome, da će čovjek nakon smrti doći u nebu.

Nastojmo da nikada u životu ne činimo bar velikih prekršaja, da takobudno neprestano u posvećujućoj milosti. U stanju posvećujuće milosti je avlo dobro djelo zaslužno djelo. A kao osobito važna je preporučuje Sveto Pismo: gladna nahraniti, žeđna napojiti, gola odjenuti, gola primiti, sužnja okupiti, bolesna pohoditi i mrtva pokopati, dalje grešnika pokarati, neuka potušiti, dvoumna dobro savjetovati, tužna utješiti, krivicu smjrtivo podonosti, uvredljive oprostiti, za žive mrtve Boga moliti.

LJUBAV BOŽJA

Mali prigodom blagdana, Male Gospe

Veliki francuski govornik Bossuet držao svečanu propovijed g. 1663. u kraljevstvu Austrijske u sveti Valdebrace u Parizu, ovako je uzvikivao ljubav Božju: „Danah, ajde da govorimo o najradosnijem uzbuđenju i najplemenitijim ugodajama, o najzanosnijim osjećajima ljubavi Božje! Promatrajmo djelovanje te ljubavi na Majci Božjoj. Bila je nezamjena ljubav i neograničeno mišljenje Božje, koje je proredilo, da nesreća Majka dođe na ovaj svijet i da živi kao kraljevske potomak u skrovitosti nazaretske kuće. Bila je ljubav Božja, koja je taj Majci života Boga pripravila na ovaj zračni svog blaženom smrti i za mučeničkog života sa svojim Sinom sve do Golgote. Bila je i ljubav, koja je priredila slavu Njezinu pobjedi na nebesima. Bila je ljubav, koja je toj Majci savila krunu kao Kraljicu Anđela, Kraljicu proroka, apostola, mučenika, ispovjedalaca i svu djecu.“

„U ljubavi je anaga, koja daje život; u ljubavi je čežnja, koja u izgaranju stvarna klonulost i smrt. Promatrajmo ljubav Božju i vi ćete upoznati moć, koja preporuča i odobružuje, koja uzbuđuje sve kucanje srca... Da, vi ćete upoznati, kako ljubav Božja daje život svima Božjim bićima, kao što u svom vlastitom izgaranju priprema smrt, kojom dovodi do slavne pobjede. Ljubav Božja ovdje moć, koja sve odživljava, i ovdje snaga, koja sve saopćuje, pojeđuje svoju posebnu veličinu, uzvišenost i krasotu, kojom se zadovoljava pobjedničkim ovoga života...“

„Gospodine Isuse — završio je Bossuet — ostani zato u nama po Prkositi svoga Tjela i Krvi, da mi — živeti više u Tebi nego li u sebi — ne osjećamo ništa drugo, nego da izgaramo s Tobom do slave, koju si nam Ti pripravio.“

— SVETI OTAC je primio i kolovozu u generalnom audijenciji veliki broj vjernika, koji su poludnevno čli u hodočastičkim grupama došli u Vatikan iz Italije, Francuske, Austrije, Njemačke, Sjedinjenih Američkih Država, Čile, Švicarske, Holandije, Engleske i Brazila.

Konačni susret

Cijelo je selo poznavalo desetogodišnjeg naka ujedne i bogate obitelji. Davor je znao otmenog i pametnog dječaka, koji svojom bistrinom sve nadživljuje, i mnoge majka zaželjela je, da je njezino dijete kao on. Bio je jedanak kao takav imao je sve, što je želio. Tok jedne nije posjedovao. Bilo je to potpuno krivo poznavanje Vjere i Boga. Istina, svake je nedjelje išao s majkom u crkvu, jer su svi tako radili.

Taj pak mali kutić sreće bila je podkrovna izbica, a lijepe misli bile su joj sni u vječnom djetinjstvu.

Možemo biti uvjereni, da je ta draga stara gospodica jednog dana sa svojom lijepe velikom lutkom umrla sa smiješkom na usnama. I sada noće uvidjeti vječno djetinjstvo, o kom je sanjarila u svojoj podkrovnoj izbi. Tisuje žena postoje, koje također imaju svoj kutić sreće, gdje sanjare najljepše snove. To je njihova dječja sobica, puna malih, što se koprcaju, bribljaju, snuju se i plaču, sa zamazanim prstima i nosićima. Mnogo stariji truda i muke, dapače kadšto i tihog jecanja, da se to malo društvo uzdrži u steg, redci i čistoti. Ali svejedno je ta dječja sobica kutić majčine sreće. A još više onda, kad taj mladi narastaj jedan za drugim otvara vrata u život i u daljinu naobrazbu.

Kutić sreće je mnogoj mladoj duši njezina iznajmična sobica s par knjiga i stika, u koje ona uveče može da polazi za svojim najnutarnijim pobudama.

Jedan takav kutić sreće jest i or-

Propovijedi ga nisu zanimalo, i dok je svećenik govorio, on je u svojoj bogatoj mašti razmišljao o svemu i svome, mu i njegov je dnevnik nedjeljom bio bogatiji s bilješkama. Da, davor je bio nadaren za sve. Gotovo previse nadaren za svoje godine, ali Vjera je bila kamen smutnje njegove sreće. Slušao je o Bogu i Njegovu stvaranju, ali je po majčinim riječima to bila samo neka vjesta sila, a da li je to Bog, to nije znao.

marie za rublje jedne djevojke, u koje ona ulaze doprinosi svojih preostalih večernih sati i vadi rublje i opet ga slaže svojim mekanih prstima i kao toga potihio sanjati o svojim boljim budućim danima.

Jedan takav kutić sreće jest i soba svećenika, kad on u njoj sjedi i misli na propovijedi aličedne nedjelje i gleda u dudu onaj broj svojih slušatelja, i za svakoga od njih velikoga i maloga, jednevažnoga i tvrdokornoga, spremna i veče svaku riječ i svaki stavak, koji bi oni mogli trebati.

Takav kutić sreće je mnogi bolesnički krevet, jer trpijenje i brige otvaraju mnogoj duši oči, da se osjeća sretnom i da tako potrazi k svom životnom cilju bolnim putem.

Svaki, koji imaće takav kutić sreće, neka ga čuva i ne daje narušiti svoj mir u njemu. Nema li ga netko, neka si ga stvori, da u njemu dnevno proviži koji časak dobrih misli i po- stane sit, pa makar gladno za hranom i pićem.

Božje su misli najbolja i dostatna hrana svakoj duši

nitko ne zna, jer Ga nitko nije vidio. Kada je morao na školsku sv. Ispovijed, bilo je to za njega nužno loše: „Jer čemu da se čovjek čovjeku ispovijeda, kada su oba grešnici. Tako je govornik majka. I radi toga prešutio je na Ispovijedi sve ono, što mu nije sigludalo dočeno da reče svećeniku, jer ga je ovaj dobro poznavao. Naravno, drugoga dana pošao je na sv. Pričest, ali dok su njegovi mali drugovi sjali od sreće, davor je postajao sasvite obiljan i zamisljen. Drugi su govorili, da je sabran i da se povuče u smuću, i upravo u tome bila je sva tragedija toga djeteta, laž i pretvaranje pred ljudima. Ni sama njegova majka nije znala za otuju, koja veče tako dugo bježi u duši njezina djeteta. I pred njom je postao šutljiv, povučen, lice njezina, a u dnu duše javila se netka hladnoća prema njemu.“

Vrijeme je prolazilo. Davor je rastao, a njeno i zatajnih grijeha. Broj njegovih grijeha, a što tako i broj nesretnih dana i broj sumornih besmenih noći. Prerano je saecro u nekoj tužnosti; i cijela njegova na oko ruzičasto djetinjstvo tonulo je u more grijeha i sumnje. I za čudo, što je bio stariji, nešto ga je sve više privlačilo na sv. Ispovijed. Otvorilo se u njemu srce, i on je bio kao crna avat srednjem i znao je, kada bi se toga riječilo, bio bi najrečtiji na svijetu. Nekoliko puta je odlučio da ce sve reći, ali je sponog živ uvijek čvrsto držao ude svoje duše u svojim rukama. Dječak više nije bio dječak. Taj mladić počeo je obiljno razmišljati: „Zar je moguće, da je u svakom dobi tako uža proviži koji časak dobrih misli i po- stajati onim kao u mojoj? Ova duševna stajnost tjerala ga je u očaj. Imao je svega, samo nije imao mira u svojoj duši. I ono povjerenje ostalih, ona ljud-

XVI. NEDJELJA PO DUHOVIMA

Današnje sv. Evandjelje (Luka 14, 1-11) opjeva, kako je Isus pred farizejima u sabotu izlječio čovjeka od vode-ne bolesti i onda im je rastumačio, da se smije i u sabotu pomagati bližnjemu u nevoji, jer je to dobro djelo, a dobro djelo Isus je svagda činiti. Nako im je govorio, neka u gostima ne traže prva mjesta za stolom, nego zadnja, a ako gostoprimci odrede, da se pomaknu više, bit će im pred gostima čast. Svaki, koji se uzvraća, pomazit će se, a koji se ponizuje, uzvratit će se.

1. Farizeji su Isusa protivili. Vidjeli su tolika dobra djela, ozdravljenja od bolesti, oslobođenja od đavla, uskrsnjenja od mrtvih, pa ipak kaže na Nj. To je savjet, koja ne može da podnost ovaj dobrote. Koliko li farizeja ima među nama kršćanima! Sami ne će da čine dobro, pa ne trpe da i drugi čine. Nije u rodu, ako nekome zavidimo radi vremenitih dobrih bogatstva. Časti, vlasti, ali je neopravstno ako nekome zavidimo radi pravednosti i dobrih djela. Sv. Augustin naziva takovu zavist zavolstvom. Čuvajmo se toga poroka! Veselimo se, kad drugi dobro čine!

2. Promatrali su Ga i vidjeli su sama dobra djela. I nisu ih ta dobra djela privukla k Isusu, nego su ih još odbila od Njega. Zato, Ocjedili su da ih Isus, koji je bio narod k Isusu, pa su se bojali da ovaj ugled pred narodom. A riječi Isusove, nauka Njegova, donosila je nešto novo, nečuvano, pa ih je to smetalo. O da su znali, kako s tom naukom sviće novo doba za čovječanstvo, doba božanske istine, dobrote i ljubavi! Kako bi dobro činili, da su i sami pošli za Isusom! Kako i mi dobro činimo, ako idemo za Njim, t. j. silujemo Njegov božanski nauk.

3. Židovi su svečkovito odbili Isusa, pa mu toliko protivili, da su ga činiti smatrali, da je i to zabranjeno. Isus ih poučava, da se dobra djela smiju svagda činiti. Mi kršćani imamo mjesto sabote nedjelju. I mi ne smijemo na nedjelju raditi teške poslove (seljački, obrtnički, radnički, trgovački poslovi), no smijemo činiti dobra djela, n. pr. pomoći bližnjemu u nagloj nevoji. Nastojimo, da svečkovito nedjelju sluševamo. Boga i neostajmo sv. misle. Žrtvi i vrisnem dobrih djela. Radi svečkovitog nedjelje Gospodin obilno blagoslivlja sav naš ostali stariji rad. 4. Koji se ponizuje, uzvratit će se. To je zakon, koji vrijedi i pred Bogom i pred ljudima. Mi ljudi više cijenimo čovjeka poznava, nego oholicu, a nij-

SVETA ROZALIA

Ime je sastavljeno od ruže i lilyana (rosa-lilyana). Rozalija je rođena u Palermo g. 1180. Kao kći sčolokoga kralja Rogera II, u rodu s Karlom Velikom. Jedno noći snazna joj se Presveta Djevica javila i rekla joj da ostavi ovaj očajnički život. U pratnji Anđela povukla je se u jednu špilju u obližnju goru. Potraga za njom ostala je bezuspješna. Komeno se nastanila u drugoj špilji na brjegu Pellegrino. Ovdje je provela 18 godina u molitvi i u teškim pokorničkim djelima.

Kad je osjetila konac života, legla je, stavila desnu ruku pod glavu, u lijevoj je držala Baspelo, a na grudji je stavila mali srebrni krž. Tako je umrla 4. rujna 1160. Sam Bog joj je pribavio ovaj čudni vijek, koji joj je sadržavao vjelo od naspadanja. Voda, koja je padala sa stropa špilje, stvorila je oko tijela silgastru naslugu i pokrila ga prozirnim vapnastim slojem poput alabastra, a žvrtim kao kristal.

Uzauzd su tražili njezin grob. Grob je otkriven tek g. 1624. za vrijeme Duho. Neka žena Girolama Gatto teško je oboljela. U smrtnim trzajima ukazao joj se djeca Rozalija i obećala joj, da će je izlječiti, ako učini zavjet, da će hodocinsti na njezin grob: 'Idi na brjegu Pellegrino i tamo čini ga miče. Na tom su brjegu imali svoj samostan pustinjaši. Ove je žena ozdravila i s pustinjašima dana 15. srpnja pronašla Svećin grob u špilji. Vijest se brzo proširila. Nadbiskup je odredio povjerenstvo liječnika, bogoslova i učenjaka, da ispitaju ovaj slučaj.

Povjerenstvo je utvrdilo, da je to doista tijelo nestale kraljevske kćeri Rozalije. Kardinal Deza je tada objavio 22. veljače 1625. Izložio je svete moći Svećine javnom štovanju, no što ih u procesiji po ulicama Palerma. Kuga, koja je već duže vremena harala, bza toga je prestala.

Špilje, u kojima je Svećica boravila, postala su mjesta brojnih hodocista. Kad je brat družbe Isusove Franjo iz Kastilje na smrtnom času od strčane

bolesti čudano ozdravio, pošto mu se ukazale djevica sv. Rozalija, proširilo se njezino štovanje po cijeloj Evropi. Doprilo je čak i Ameriku, gdje je papa Likander VII. poslao Franjo sa kao svećenika u sv. misle u Americu. Putem je na ladi obolio od kuge potkralj Indije (tako se orda zove Amerik) don Ivan de Nugno. Franjo mu je preporučio, da se zavjetuje, da će u čast sv. Rozalije sagraditi crkvu. On se zavjetovao i ozdravio od kuge. Iz zahvalnosti sagradio je u mjestu Goa krasnu crkvu sv. Rozalije. Franjo je još na ladi umro od kuge.

U Palermu štiju pronalazak sv. Rozalije 15. srpnja svake godine nevjedim oduševljenjem raznim svećanostima. U procesiji prati moći Svećine

velno mnoštvo naroda. Na ogromnim kolima upregutu je 40 muža, koje vuče goztrače. Vjehik kolima vuče sbaht najvish kuća. Ova se procesija pobjeiva kroz pet dana. Sv. Otac Papa Pija XII. proglasio je g. 1927. Svećicu blađdan zapovjednim blađdanom za Palermo i okolici.

Crkva slavi spomen sv. Rozalije 4. rujna.

— ENGLISKI MINISTAR SIROVINI STOKES, koji u Teheranu u ime engleske vlade vodi s perzijskom vladom pregovore o planju nafti, uvjeren je i praktični katolik.

— KARDINAL magr. FEDERICO TEDESCHINI imenovan je papinim legatom na velikim Marijanskim svečanostima, koje će se tokom listopada održati u Fatmi.

MISIJSKA ENCIKLIKA PAPE PIJA XII.

Katolička akcija u misijama. Zelimo u ovoj enciklici uputiti svoju riječ i svoju opomenu ne samo kleru, nego i onim svjetovnjacima, koji hrabroga srca i puni dobro volje rade u redovima katoličke Akcije u misijskim krajevima.

Bez daljega možemo ustvrditi, da je ova suradnja svjetovnjaka, koju danas nazivamo Katoličkom akcijom, po stovjeka već od prvih dana Crkve te je uvijek pridonosila dragocjenu pomoć prosvjetnom vjere i znanju duhovnog razviku kršćanske vjere. U ovom pogledu sv. Pavao spominje Apola, Ladiju, Akviliu, Priscilu, Filomona. On sam piše Filipljanima: 'Moim tebe, vjerni družo, pomogni onima, koji se za Evanđelje boreše sa mnom i Klementom i s ostalim mojim suradnicima, imena njihova se nalaze u knjizi života' (Fl. II, 4. 3.).

Branac je ošim tako, da se je kršćanstvo vjera u rimskom carstvu širila nesamo revnošću biskupa i svećenika nego također i revnošću civilnih činovnika, vojnika i privatnih građana. Ti sućki božimih vjernika, oduševljeni žarkom željom za proširenje nove vjere, koju su oni prihvatili, tražili su, da joj pripreme put tako, da je već poslije je nepunih sto godina Evanđelje doprilo do svih najvažnijih sredista rimskog imperija.

Sv. Justin, Mironije Feliks, Arletid, konsul Arje Glaber, patrić Flavije Klement, sv. Tarzileje i nebrojeno mnoštvo ostalih svetih mućenika i mućenica mogu se nazvati vodama i pretečama Katoličke Akcije, jer su svojim radom i svojom krvlju učvrstili i oplođili prvobitnu Crkvu.

U srednjem vijeku, dolaskom barbaran kneževi i knezovi ili jednostavni obrtni pućani su bili oni, koji su se posvetili obraćanju vlastitog naroda te obrani vjere i domovine. Času pogorbelji. Uz bok Našem neumrlom predšasniku Sv. Leonu Velikom, koji je zaustavio Atliu, kad je ovaj nadirao u Italiju, vidimo, kako nam povelje priče, dva rimska konsula. U Parizu, dok su ga opsjedale strašne hunske hrode, djevica sv. Genoveva, koja je živjela od neprestane molitve i otre pokore, začudavajućom ljubavlju se je brinula za tijesla i duše svojih sugrađana. Longobardska kraljica Teodolinda primila je put obraćanju svoga naroda. Spanjolski kralj Rekadoro nastoj prihvati natrag pravoj vjeri svoj narod, koji je bio zaražen arljanjskim krivovjerjem. U Francuskoj, pokraj valkih biskupa, kao Remigijod od Reimsa, Cezarija od Arlesca, Grigura od Touza, Elijiga od Noyona i teklih drugih, koji su slavni svojim krepostima sa svojom revnošću, vidimo također kraljeve, koje su u doba postaju vjeroučiteljice i božničanke

je nastoje, kako bi na svaki način pomoglo gladnima i bijednima. Da navedemo nekoliko primjera. Klodija je priklonila duhu Klodigova prema kršćanskoj nauci i privedi ga, da s oduševljenjem primi sv. Krštenje. Rade-gunda i Batilda se daju na apostolat ljubavi i organiziraju pomoć bolesnicima, pak i onima, koji su bolovali od gube. U Engleskoj kraljica Berta prčica sv. Augustina, apostola one zemlje i priprema svoja muža Eitelberta, da sluša svojom vjere. Tek obratni glasnikloznet, plemenitiji i pućani, ljudi i žene, mladići i starci, kao polaknudi nekim božanskim poticajem, uspostavy ljubav najčvršće jedinstvo sa Sv. Stoškom, jedinstvo vjere i poćnost.

Jednako divan prizor vidimo u Njemačkoj, kada sv. Bonifacije i njegovi suradnici propovijedaju Evanđelje u ovoj zemlji, natapajući je bez predodmijanja svojim žnjem. Ljudi i žene ovog plemenitog i jakog naroda, koji su snažnim pokretom apostolske suradnje s redovnicima, svećenima i biskupima oko sve žbreg rasprostriraju evanđeoske svjetlosti u ovim prostornim krajevima i oko što jaćeg napredovanju praktičnog kršćanskog života.

U svima dakle vremenima Katolička Crkva je mogla razvijati svoju aktivnost među narodima na vjerskom i društvenom polju. Tek uslied neumorne revnosti klera, nego također i uslied autradnje svjetovnjaka. Svima je poznato, koliko su u tom pogledu uradili sv. Elizabeta u Ugarskoj, svet. Iralj Ferdinand u Kastilji i sv. Laj IX. u Francuskoj. Oni su svojom svećošću i svojom marijovom djelatnošću vršili spasnosnu upliv na sve društvene slojeve plemenitih pobađama. Štanjem vjere među nevjernicima, briznom obratnom Crkvi i poziv stoga svojim usavšenim primjerom sveta života. Kako su u srednjem vijeku cvjetala zaslućna društva svjetovnjaka! Ona su obuhvaćala radnike obu spola koji, ostajući u svjetlu, nastojahu živjeti životom, koji je u skladu s najuzvišenim idealnim Evanđelja. Oni su tražili načina, kako bi ove ideale proveli u životu praksa, pa su skupa s klerom pridonosili duhovnom uzdizanju svoje društvene sredine.

Posveća zvona

U maloj romantičnoj župi Iznad Sutle — u Mariji Gorci — posvećto je dne 19. VIII. novo zvono u čast Srca Isusovog preuzv. g. biskup Dr. Josip Loch uz sudjelovanje svećenika iz Zagreba. Mnoštvo vjernika iz župe, kao i iz susjednih župa, prisustvovalo je tom riječnom videom događaju. Preuzv. g. biskup održao je poslije posvete skupljenom mnoštvu prigodnu propovijed. Uz zvukove muzike i tutanj mužara dlanje je zvono na toranj. Zvono je te grebu u lijevaotiči Kroljbi. Svalo ga je dočelni sat svog kralja Premuđić.

— SVETI OTAC je 26. lipnja primio u generalnu audijenciju nekoliko tuceta hodoćasnika, koji su došli u Rim povodom proglašenja svetim bl. Enriete de Wals i bl. Marije Dominike Mazzarelli. Naročito su brojna bila hodoćasla iz Italije i Francuske. Audijenciji su po običaju prisustvovali i mnogi mladeni.

me se radije družmo, radimo i prijateljuvamo. Ponizni su ljudi obično ozbiljniji i mudri, jer ih ne vode ilni vjeronpiti interes, nego interes vjeli, Božji. Oni promatraju zbivanja u ovom svijetu sa stanovita vjeronpravog, pa im se sve na zemlji prihvaćuje ispravno i bezuvredno. Duš ih teži za večnim dobrima, zato su i Bogu mihi.

vrlo Bože Ljubavi na jedno ispaćeno srce.

Drugoga jutra u njegovu preporoćenu dušu prvi puta je došao Krist, ne da prekoraiv, već da pokloni; svu Svoju ljubav Svojoj mladjoj zarućnici, Davorinoj duši...

Toga dana je Davor započeo pisati novu dnevnik. Na prvoy stranici napisao je svotin lijezim rukopisom: 'Djela su moja namijerjena Kraljuju. Ta kome da ih pokloni, ako ne Onome, koji me je vratio mri, poklonio sreću, koji mu je dao Samoga Sebe?'

Oholost i poniznost

Riječi su to našega Spasitelja: 'Svaki, koji se pedizuje, pomazit će se, a koji se ponizuje, podignut će se.'

Oholost i poniznost. Dostižanje čovjekova, da je velik i da imade sve pravka, sve časti, i sigurnost drugoga, da je pred Bogom malen i neznanat. Ne smijemo razumjeti krivo. Čovjek je velik po svojem dostojanstvu, po svojoj duši, po svome poslanju, koje ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u životu spozna i odredi svoj položaj i svoje određenje, koje mu je dano. Čovjek je odabran, da bude sretan, ali da postigne sreću, potrebno je, da je zaslući životom, djelima, dobrotom, ureta ispućati u ovom svijetu. Ali ova ureta čovjekova velična izvire iz vječnoga izvora, iz Svetošćelja. Sva čovjekova vrijednost upravo je u tome, da u život

Iz prirodnih nauka

Prividne slike svijeta

Ne samo u običnom životu, nego i u znanstvenim krugovima, pa i u stručnim astronomskim knjigama i danas se govori o izlazu i zalazu Sunca, Mjeseca, planeta i zvijezda, premda znamo, da nebeska tijela stvarno ne izlaze i ne zalaze. To je samo prividna slika, kao što i to, tona gruda, po kojoj hodamo, prividno miruje. Uistinu paš naša se Zemlja neprestano okreće, horizont se na Istoku spušta, a na Zapadu uzdiže i radi toga gledamo pojavu izlaza i zalaza nebeskih tijela.

Knjige Svetoga Pisma sastavljene su jednostavnim pučkim načinom. Tako se u njima govori o izlazu Sunca, o ruci Božjoj, o očima Božjim — isto onako, kao što se mi običajemo izražavati, premda znamo, da se Sunce ne okreće oko Zemlje i da je Bog duh, pa nema ruku ni očiju kao ljudi. Tako se u Svetom Pismu govori, da je Bog vidljiv svijet uzrok kredo šest dana, ali to nijesu naši dan, nego šest vremenskih razdoblja, za koja ne znamo, kako su dugo trajala. Sveto Pismo ne govori o prirodopisnim i drugim znanstvenim pitanjima, već to prepušta ljudskim istraživačima.

Tako su ljudi prema svome shvaćanju i umnim sposobnostima od najstarijih vremena izražavali sliku svijeta. Do prije 400 godina vjerovalo se, da Zemlja miruje, a oko nje se da okreću sva nebeska tijela. Tako nam pokazuju naše tjelene oči. Veliki je u ovom Kopernik u 16. stoljeću otkrio i objasnio, da se naša Zemlja okreće oko svoje osi, jednom u 24 sata, i to je uzrok prividnog gibanju nebeskih tijela oko nje. Drugu je istinu otkrio, da Zemlja ujedno obilazi oko Sunca, jednom u godini dana, i to je uzrok prividnom pomicanju Sunca po krugu ekliptike na nebeskom svodu — od zapada na istok. Prema ravnicu ekliptike nagnuta je osovina dnevnog okretanja Zemlje za 23½ stupnja i to prouzrokuje godišnje doba na Zemlji: proljeće, ljeto, jesen i zima. Duhovno je oko Kopernika to otkrilo i time je utemeljena novovjekva astronomija.

Bit će zanimljivo, da u kratko opišemo stare, prividne slike svijeta do Kopernikova otkrića.

Najstarija slika svijeta sačuvana je u spomenicima starih Heleida, naročito u znamenitom epu »Enuma Ebi«. Oni su predstavljeni kao župljani polukuglu, koja pliva na pučini vode bezdanna, u obliku izvrnute lade. U župljini Zemlje nalazi se carstvo tmina i smrti. Iznad zemaljske polukugle nalazi se zvjezdana polukugla, što svojim okruglim rubom ribe u vodu bezdanna, koji ga kolema rijeka teče oko Zemlje. Između površine Zemlje i zvjezdanog svoda obilazi 7 lutalica: Sunce, Mjesec i 5 planeta, koje su u antičkom (starom) svijetu predčavali, kao životinje. U ovom prostoru između Zemlje i zvjezdanog svoda nalaze se obilježja, vjetрови, kšće i druge oborine, te munje i gromovi. Zvjezdana hemisfera (polutka) okružena je sa svih strana pravodama. Na čemu počiva bezdan, to se smatralo nedokučivim.

Ovu temeljnu sliku kosmografskog naziranja, kakva je postojala kod starih Heleida, drugog tisućljeća pr. Krista, može se naći u kasnijim opisima Babilonaca, a sišno i kod Egipćana, Grka i Rimljana s razlikom, što je bila dopunjena raznim dodacima.

Stari su Grek držali da je Zemlja velika okrugla ploča, koja pliva na oceanu, a nebeski svod ogromna kristalna zolja. Bog Sunce — Apolon, u ono drevno doba herojsko, gonio je svoje vatrene konje, dižući ih iz okeana svakog jutera i prolaže preko nebeskog svoda, da na večer opet zaroni u okean. Za sobom je vukao svu četu zvijezda nekretnica, koje su se, nakon spuštanja ognjene kugle u okean, vidjevale kao svijetleće krijesnice na noćnom nebu. Preko noći vatrene konje s Apolonom plivaju po oceanu do istoka, da se ujutro ponovno dižu kao sjajna vatra Sunca na nebu.

Pospuna geocentrična (sa Zemljom u središtu) slika svijeta, koja se tekovno — grčke astronomije — matematičke slaže u jednu pravilnu cjelinu, opisuje

Iz katoličkog svijeta

— MSGR. MAR IVANOS, nadbiskup Trivandruma u Indiji i metropolit katoličko-sirskog obreda, slavio je nedavno svoj biskupski jubilej. Uzvišeni jubilar je još kao biskup bio pripadnik vjerske zajednice nesjedjenih Jakobita, pak je kao takav prišao sjedinjenju s Katoličkom Crkvom. Njegov primjer su slijedili i njegovi bisk. vjernici, pak je do sada preko 70.000 Jakobita prešlo u Katoličku Crkvu zadržavajući svoj obred. Povodom ovoga jubileja sv. Otac je uputio osobno pismo mgru Ivanosu. Jubilar je u svojoj domovini veliki ugled, osobito radi svoje djelatnosti na polju narodnog posvjehivanja tako, da su i sami nesjedjeni Jakobiti ovom prilikom priredili mstr. Ivanosu tople manifestacije. Na proslavi u Trivandrumu govorio je, među ostalima i poganin A. Gopala Menon, biv. direktor javne nastave, koji je rekao: »Država dobiva krčakom većinu zahvalnost za ovaj ogromni doprinos, koji su dali razviku školstva. Preko tisuću škola kršćani su kod nas sagradili i oni danas tim školama upravljaju. Ako je država Travancore jedna od najnaprednijih država Indije, to u velikom dijelu treba zahvaliti kršćanskim naporima na polju narodne prosvjete.«

— U INDOZEVIJI se je broj katolika u zadnjih 20 godina više nego utrostručio. God. 1928. Katolička Crkva u Indoneziji je brojila 275.338 vjernika, dok se je u 1943. taj broj povećao na 784.417, od kojih 689.976 domaćih vjernika i 85.441 europske. Na Javi je u ovom razdoblju broj katoličkih vjernika porasao od 12.784 na 55.057, na Sumatru od 2.289 na 26. 334, na Celebesu od 15.764 na 35.187, na Borneu od 5.151 na 17.606, na Novoj Gvineji od 23.197 na 67.447, na otoku Iankana od 350 na 350 i na Malajo Sondi od 150.959 na 505.985.

NAŠI POKOJNICI

GRGA STARČEVIĆ, zaš. kanonik, dekan i župnik u Otočcu. Rođen je u Lugu g. 1878, zaređen 1902. Službovao je kao kapelan u raznim župama. G. 1909. imenovan je župnikom u Prozoru kod Otočca. U toj je maloj župi kao mladi svećenik svoje slobodno vrijeme upotrijebio na ozbiljan znanje. Proširivao je svoje bogoslovsko studije, proučavao je sociologiju i povijest i iz ovog područja prikupio obilnu literaturu. Usto se bavio i prevodjenjem. Tako je pr. prevodio Jargomsova »Sv. Franju« i »Našu Gospu Damsku« G. 1924. imenovan je župnikom u Otočcu. Za njegov zaslužni rad crkvena ga je vlast imenovala začasnim kanonom — Umrlo je 14. srpnja, a pokopan 15. VII. uz veliko učešće župljana. Sprovid je počastio svojim prisustvom i ministar Dr. Rihlj, njegov prijatelj.

— IVAN GUZVIŃAC, župnik u Macincu, rođen u Radovanu 13. veljače 1887. Zaređen je g. 1911. Mnogo je godina službovao kao župnik u Macincu u Međunarodnoj B. gdje je vrlo blage duše i sredlji prema vjernicima. Umrlo je 18. kolovoza 1951. i pokopan na tamošnjem groblju. Počvao u miru Božjem!

Klaudije Ptolomej (2. vijeku po. Kr.) u svom glavnom udžbeniku »Almagest«, Zemlja se nalazi u miru — u središtu velikih nebeskih sfera, kristalnih kugla. Nad Zemljom se nižu po redu brzine oblaženja: sfera Mjeseca, zatim Merkura, pa Venere, Sunca, Marsa, Jupitara, Saturna i posljednja osma sfera zvjezdana staklanasta. Svaka sfera je bila određena tokom oko Zemlje i prouzročuje pojave kretanja nebeskih tijela, kao što se ukazuju oku gledaoca na Zemlji. Kasnije su se ovom stroju morali dodati daljnji središni krugovi, da bi se mehanizam doveo u sklad s opažanjima u prirodi.

To je slika svijeta, što je opisuje Almagest, koji je postao i ostao glavno izvorno astronomsko znanje i vodičem astronomskog rada i mišljenja, Njime se

— U LIBANU je biskupskata komisija za katoličku školu u Beirutu proslavila »Dan katoličke škole«. Proslavi je sudjelovalo preko 10.000 učenika katoličkih škola i ostalih vjernika.

— U TALIJANSKOM GRADU ORVIETO održan je krajem lipnja prvi međunarodni kongres vjerske drame. Na kongresu su sudjelovali predstavnici pet naroda. Ovom prilikom su se na stubištu orvietske katedrale prikazivale razne religiozne drame, među kojima »Čudo korporala«, iz XV. vijeka i »Veliko kazalište svijeta« od Calderona de la Barca.

— U NEDELJU 21. lipnja sv. Otac je bazilici sv. Petra na svečan način proglasio svetim bl. Emiliju de Vialar i bl. Mariju Dominiku Mazzarello. U prepunu bazilicu sv. Otac je poslao propisanih obreda izrekao formulu, u kojoj je između ostaloga i ustanovljeno, da se u cijeloj Crkvi blagoslavlja sv. Emilije de Vialar slavi 24. kolovoza, a Marije Dominike Buzarello 24. svibnja. Osim brojnih hodočašća iz Italije i Francuske kanonizaciji ovih svetica prisustvovala su i hodočašća iz Sjedinjenih Američkih Država, Meksika, Antilskih Otoka, Urugvaja i Venezuele.

Msr. JAMES Mc GUIGAN, kardinal i biskup kanadskog grada Toronta, izdao je knjižicu »Kardinal govori o svome narodu«. U ovoj knjiži kardinal iznosi povijest razvika katoličanstva u ovom kanadskom gradu i u torontskoj dijecezi, koja broji 1.304.104 stanovnika, od kojih 196.826 katolika podjeljenih u 120 župa sa 151 crkvom. Već godinama bogoslovno sjemenište ove biskupije je popunjeno do zadnjega mjesta tako, da je 1950. znatno broj onih, koji su tražili, da budu primljeni u bogosloviju, morao biti odbijen. God. 1937. bilo je u Torontu ukupno 3.459 krštenja, dok ih je u 1950. g. bilo 8.577. U 1937. bilo je 305 obraćanika na katoličizam, dok ih je u 1950. g. bilo 1.088. »Istuel broj katolika u našoj nadbiskupiji kaže kardinal Guigan zahtjeva, da se u našoj biskupiji formiraju više prijedatka raznih naroda. Naše sjemenište mora predstavljati jednu malu Ligu Naroda.«

»MEDICAL MISSION SISTERS« zove se ženska redovnička družba, koja se bavi medicinskim apostolatima u mlađim zemljama. U različitim bolnicama ove redovničke družbe u Indiji, Poljskoj, Africi i Indoneziji, liječi se je kroz prošlu godinu 1950. ukupno 181.536 bolesnika, a bilo je izvršeno 5.509 kirurških operacija. U ovim bolnicama je osim toga izvršeno 4.625 porođaja. Casne sestre ove družbe čine velike napore, da bi spremile što veći broj domaćih djevojaka za diplomirane sestre pomoćnice. U tom ovom nastojanju imaju dosta velikih uspjeha. Intenzivno se spomenuti, da je redovnica ove družbe bl. s. Marija Benedikta uposleno u bolnici sv. Mihovila u Myrnesingu u istočnom Pakistanu jedini liječnik u prostranom kraju, koji broji 6 milijuna stanovnika. Ona je sama tokom prošle godine obavila 390 kirurških intervencija.

— KATOLIČKO AMERIKANSKO DRUŠTVO ZA PSIHOLOGIJU održat će u Otočcu 3. rujna svoj 5. godišnji kongres. Udruženje broj 237 prvih 18. kolovoza 1951. i pokopan na tamošnjem groblju. Počvao u miru Božjem!

— KOPERNIKOVIM je otkrićem naša postojbina Zemlja sišla s pijedestala, da bude središnje tijelo, pa se je morala zadovoljiti s ulogom malog planeta.

Ali Kopernik, koji je otkrio heliocentrični sustav (sa Suncem u središtu), zatim Kepler, koji je otkrio zakone, Newton se planeti okreću oko Sunca, i Newton, koji je otkrio zakon gravitacije (teže), uzrok, zašto se planeti tako kreću — jasno su spomenuti, da je prirodna sila — Božanska mudrost — mogla da je čudno uređenje Sunca, planeta i komete moglo nastati samo po načelima i planu stvarajućeg i svemoćnog Boga.

Kušnije zvanja

Sveti nas Oci uvjeravaju, da sli duhovi nastoje na sve moguće načine, kako bi zaprijetili svako dobro. Ako ne mogu odvratiti dušu od odluke, da se posve preda Bogu, oni će barem išta za tim, da je tjeraju, kako bi to učinila što kasnije. Znađu oni dobro, da je duša u svijetu neprestano izvrtna opasnosti, da izgubi i milost Božju i opasnost, jer se može spriječiti zarba »druženjem biseru« — zvanje. Oni su uvjereni, da se s pravom smiju nadati, da će duša izgubiti to dragocjeno blago sve do časa, dok se ne zatvore vrata sjemeništa ili samostana. Oni će saeto postaviti zamke, uzbiti sumnje, utjerati strah u kosti, uljepšati naslade, i nagjipentije će se srce tu i tamo pokolebati, uzspjati u sumnji: Gledaj, gledaj, nisam nikad ni mislio, da je svijet tako lijep, a ja sam ga kao što ostavio! I u toj agoniji neodlučnosti i zatezanja podliježu mnoge duše.

Pod bilo kojim tlikom odlazu se velikušne odluke iz dana u dan. »Gospode, kliče sv. Augustin, »dođi u odmah, Cekaj jedan časak! No taj »odmah« nikad da dođe i to nam časku nikad kraja. Neprestano odlučujemo, da ču ti se predati sutra, a nikad danas.«

Kako je pogubno to odlaganje, da nam odgovorimo Božjem pozivu, odjabolje bi nam mogli pripovijedati oni, koje su prilike i podmakla dob zaprijetile, da izvrše svoje prvotne nakane.

Ako je zvanje sumnjivo, treba doka-ko razmišljati. Razmišljanje mora biti opasnost, jer se može spriječiti zarba u tako važnoj stvari. No opasak je bolji slijediti Učiteljev poziv što spremnije, nego predugim razmišljanjem izgubiti zvanje i izvanredne milosti, koje su s njim skopane.

Treba naime znati, da čovjek ne griješi, ako sumnja o zvanju pa ipak prigrli redovnički stalež u namjeri, da će opasnost, koja mu je pred očima, biti što bolje može. Jer kako uči Aristotel naučitelj, onomu, koji iskreno želi promicati Božju slavu, Bog ne će uskratiti posebne milosti, koje su nužne za taj način života.

Pa i sam Gospodin nas opominje, da učimo od »djece ovice svijeta, koja su pametnija...« Ova nimalo ne oklijevaaju, ako se mogu bogato udati ili oženiti. A ipak zemlja ih veže za ovaj život i možda dočeka njih i za njih. No ništa zato, jer to je mudrost ovice svijeta, da se ne smije ništa propustiti, što nam može biti korisno. Zato nas i uči sv. Ignacije, da treba više razmišljati, ako želimo ostati u svijetu, nego ako ga želimo ostaviti. »Ako što kani prigriti svjetovni život, treba se više ispitivati i tražiti očevidne dokaze, da ga Bog zove i prizivati sni slado, nego opasnost, da se radi o tami, da prigriti evanđeoske savjete. Naš nas je Gospodin poticao, da prigremo Njegove savjete i predčeo nam velike opasnosti svjetovnog života. Ako dakle pravost uključimo, treba više objave i izvanrednih znakova Njegove volje, da stupimo u svjetovni stalež nego u redovnički.«

— SVETI OTAC je 25. srpnja primio u audienciju veliki broj hodočašća iz Italije, Francuske, Belgije, Holandije, Sjedinjenih Američkih Država, Njemačke, Engleske i Argentine te mnogo pojedinačnih hodočašća iz navedenih i ostalih zemalja.

— SVETI OTAC je imenovao svojim legatom na panameričkom kongresu za katolički odgoj Msgr. Jakova Barca Carrara, kardinal i nadbiskupa Rio de Janeira. Kongres je održan u Rio de Janeiru od 25. srpnja do 5. kolovoza.

— IZ KORČULE: Dne 29. srpnja Korčula je svečano proslavila bladan svoga patrona sv. Todoru. Obredna u čel-katedrali, obnovljenoj marom korčulanskog opata msgra don Iva Matijevića, kao i večernjoj procesiji s moćima Sveca prisustvovalo je mnoštvo vjernika iz grada i a otoka. Istoga dana je korčulanski opat instalirao dva novoinimovana kanonika zbroja kaptola predčav. don Nika Masčić i don Marka Tomasića. Ovim imenovanjima je preuzv. mgr. Pavao Butorac, dubrovacki biskup, poslao 30. godnja usposlavke korčulanski zborni kaptol. Neaka bude na slavu Božju i na spas neumrlih duša!